

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Beró de Càrcer, 40, 13a.
València-1.
Tel. (96) 352 48 89.

Provença, 324, 2n.
Barcelona-37.

Impremta 1, pral.
Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal.

Documentació:
Enric Bellver.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alicant*).
Josep Roselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau Barceló.

Disseny i maquetació:
Rosa Albero.

Logotip: Josep Hortolà.

Fotografia i disseny de la coberta:
Francesc Jarque.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Bertha.
Cambràs, 6. València. Tel. 385 81 80.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Baniols, A. Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V. Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra, Josep Piera, Raimon, Ricard Blasco, Enric A. Uobregat, Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume Torés, Antoni Serra, Josep M. Llompart, Llorenç Capellà, Gabriel Janer Manilla, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo, F. Yvars, Vicent Alexandre, Isa Trólec, Bernat Capó, J. J. Rovira, Alfons Llorenç, Josep Alexandre, Santiago Pay, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas, V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel, Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, J. L. Barberia, Josep Lacrau, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rause, A. Garcia Hernández, Joan Rendó, Joan B. Culla, Josep M. Espinàs, Josep Fèlix Escudero, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador Varcher, Vicent Marqués, Vicent Martí.

Direcció, redacció, administració, publicitat i subscripcions: Avda. Beró de Càrcer, 40, 13a. València-T. Tel. 352 48 89.
Dipòsit legal: V 853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que respecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors. L'opinió de la revista queda només reflectida en els articles editorials.

Des del Temps

Les Corts valencianes, escola de constitucionalistes

En el ple celebrat el dia 5 per les Corts valencianes, el diputat Joaquín Santo (AP) va afirmar que «tan inconstitucional es el golpismo como el pancatalanismo».

Que AP presente diputats d'aquest caire és perfectament normal. Més encara: jo estaria disposat a acceptar, ni que fos com a simple hipòtesi de treball, que totes les formacions polítiques han d'acceptar el risc de comptar amb persones tan primàries. En tot cas, seria desitjable que no els donassen determinades representacions i, sobretot, que els desaconsellassen de tractar certs temes, que naturalment ignoren. I no parle ja de l'eterna fantasia de si el valencià és català o no. Parle d'un document que té caràcter oficial i que s'anomena Constitució Espanyola. Si la interpretació d'aquesta mena de documents, importantíssims, es deixa en mans —i en boca— de diputats com el senyor Santo, ja anem ben arreglats. No es poden establir segons quines equiparacions sense fer el ridícul i, en aquest cas, l'han fet el diputat Santo i el seu partit.

Si de cas, i pel que m'han dit els diaris (caldrà esperar a veure què recull el diari de sessions), em sembla igualment greu que les respostes del PSPV-PSOE i el PCPV (PCE) no arribassen a situar el problema en la mesura exacta. És cert que tots van respondre l'extravagància del diputat Santo. Ho feren el conseller Guardiola i els diputats Vicent Zaragoza (PC) i Martínez Ansuátegui (PS), algun d'ells amb una certa indignació. Però això, al meu parer, no era suficient. Calia una explicació, diriem, pedagògica, que deixàs tancada la qüestió. Això interessa a tots. Als comunistes i als socialistes, també. Jo els podria assenyalar de seguida, sense cap esforç de memòria, sense extremar la interpretació de conductes o opinions, noms d'uns quants personatges d'aquests partits que, als ulls d'AP, són «pancatalanistas». Deixar surar més temps aquesta estranya asseveració, que hem vist repetida en determinats periòdics i que ara troba ressò a les Corts, segons la qual ser «catalanista» és inconstitucional, resulta perillós. Calia esperar que en el Parlament valencià hi hagués hagut un jurista amb bona voluntat per a explicar a qui ho ignora què és el colpisme (delicte condemnable, no sols amb la Constitució davant, sinó simplement al legant la legislació subalterna); que respongués, també, una pregunta ben simple: ¿en quina llei es condemna, o simplement s'al·ludeix, això del «pancatalanismo»? Seria una resposta molt útil per a tots. D'entrada, ens estalviaria tornar a sentir paraules que ja cansen.

Presumptes injuriats de Fuerza Nueva, uniu-vos!

Vuit periodistes valencians, tots ells amb una brillant carrera professional, sofreixen des de fa temps les molèsties derivades d'haver publicat, en la ja desapareguda *Valencia Semanal*, un a sèrie de reportatges sobre les activitats feixistes al País Valencià. Fuerza Nueva es considerarà al·ludida i demandà els autors, per suposades «injúries i calúrnies».

Ara, el president de la sala tercera de l'Audiència Provincial de València ha prolongat més les molèsties dels nostres companys. Ha donat trenta dies perquè compareguen tots aquells afiliats de FN —partit ja desaparegut— que es consideren vexats per aquells reportatges.

Com es veu, l'acord judicial obre perspectives rares, inquietants, en un assumpte que molts voldríem ja acabar. Es tracta d'una crida que pot donar lloc a cues de reclamants, plets de firmes i tota la requincalla. Pot donar lloc, fins i tot, a un reviscolament innecessari de la presència pública de FN. La nostra solidaritat amb els periodistes objectes de la querrela continua. Com sempre.

Francesc Pérez i Moragon